

Kære alle

Det var så fint at møde de varme, generøse følelser, der strømmede mod mig, da det Frie Felts Festival blev sat i gang i Dansehallerne. Som mange gange før i dette forår, tænker jeg på, hvordan nye forestillingsformer åbner op for dialog. Nogle

Foto: Viktor Andersson

gange i en provokerende stil, nogle gange i en mere indbydende og imødekommende form, varmt og kærlighedsfuldt. Jeg ser det også indenfor billedkunsten, som når eksamenstuderende fra Kunstakademiet udstiller på Charlottenborg, hvor store dele af udstillingen handler om interaktion og medskabelse, også i et performativ format. Gennem sådanne oplevelser skærpes mine evner til at iagttage. Vi lever og bevæger os i en sammenhæng, hvor Dansehallerne spiller en vigtig rolle.

En anden gang var, da jeg for nylig sad på den varme asfalt ved Potsdamer Platz i Berlin. Jeg sad der og så lige ud sammen med syv andre kunstnere, der gjorde det samme. Vi sad der med blikket rettet i samme retning, tilsyneladende en unison handling. Faktisk sad vi der, otte personer, med hver sin historie, tanke og oplevelse af situationen.

Vi valgte at sidde der sammen for at øve os på vores evne til iagttagelse, refleksion og interaktion med det, der sker omkring os. Måske var de andre mere vellykket end mig. Mine tanker blev ved med at dvæle ved den politiske situation, vi er i. Hvad sker der? Meningsmålingerne for Le Pen og Donald Trump er høje, da Østrig valgte deres præsident var det en procent, der reddede landet fra en højre populistisk sejr, England skal afholde en folkeafstemning om deres fremtid i EU. Efter flere timer på asfalten, gik vi videre til et studie i en flygtningelejr og arbejdede ...

At sidde på asfalten ved Potsdam Platz eller med publikum i Dansehallerne er den samme øvelse. Vi er placeret som individer i et kollektiv fællesskab. Efter bedste evne fokuserer vi på at blive udfordret, stimuleret eller bare underholdt. Nogle gange bliver vi helt opslugt af det, der sker, andre gange vander tankerne væk. Der er så meget, vi gerne vil forstå.

De værktøjer, vi har for at kunne fortolke det igangværende (forestillingen, folkemængden, politikken), er skabt af vores individuelle erfaringer, viden og minder. Vi ser, hører og føler forskelligt. Det fantastiske ved kunsten er, at vi er inviteret til at gøre netop det.

Sådan var det f.eks. med RISKs forestilling *In Between Concrete*. Dette værk vækker mange følelser. Stærke reaktioner, både for og i mod. Det interessante er, at vi ser så forskelligt på samme begivenhed. Nogle gange en forestilling, nogle gange noget i vores hverdag. De eneste værktøjer vi har for at kunne søge en slags forståelse af det, er vores minder, viden og erfaringer. Og de adskiller sig fra hinanden. På den måde er kunsten generøs, for den gør det muligt for os at opleve på en måde, vi selv vælger. Du og jeg. Forskellige, men sammen.

EFVA